

I Linköping fra 1980.

I 1980 sluttet jeg i banken og flyttet til Linköping i Sverige hvor jeg hadde truffet Marianne.

T.v.: Vårt herlige, gamle hus i Valla. T.h.: Svein-Harald og Stella nede ved og i Åsunden, antagelig sommeren 1984. Svein-Harald hadde nettopp lært å svømme, og ville så gjerne låne bilringen Stella satt i. Hun ville at han skulle svømme ut for å hente den, men han nølte. Da sa Stella de bevingede ord: «Kom når det passer, för jag sitter inte i sjön!»

Vi tilbrakte somrene i Valla nær Åsunden i Rimforsa. Her hadde Marianne og hennes «mostrar» siden tidlig 70-tall leid en etasje i ett hus hos den tidligere kjøpmannen i Valla. Senere flyttet Marianne, Stella og jeg inn i et 150 år gammelt hus i to etasjer på samme tomt. Her hadde vi god plass, og barna i Norge med respektive og barnebarn kom ofte på besøk.

Valla var en gammel svensk «by», som ofte ble vist skolebarn for at de skulle se hvordan en slik så ut før i tiden. Som naboer hadde vi en møller på oversiden, en bondegård ved siden og en nedlagt brannstasjon «over veien», omgjort til skomakerverksted. Vi hadde også den nye landhandleren som nabo, noe som var meget populært blant barnebarna fra Norge!

Åsunden lå ca. 3 km bort ved slutten av en vakker skigardsvei. Her var det fint å bade og her hadde vi om sommeren vår innkjøpte kano. Den ga oss mange fine turer på Åsunden, men også via Skedevi-kanalen inn i Emmern og via Kinda kanal ut i og rundt Järnlunden.

En liten historie: Etter alle vår padleturer på disse vannene kjente jeg jo terrenget ganske godt. En gang jeg fløy hjem til Linköping fra København, var det lenge skyet, men litt før landing klarnet det og jeg hørte to pasasjerer i setene bak meg diskutere hvor de kunne være. Jeg kunne ikke dy meg, men tok kontakt og sa på så tydelig norsk som mulig: «Ser dere ikke hvor vi er? Der nede er jo Åsunden, der borte er Emmern, og her kommer Järnlunden frem». Etter landing tok de kontakt og sa at «den satt godt!»

Med «M/S Kind» reiste vi sammen med «mostrarna» hele veien ned Kinda kanal fra Rimforsa til Linköping og hadde også en kveldstur rundt Emmern. Dette satt de «gamle damer» stor pris på!

Vi beholdt dette herlige stedet ut 1993, da vi samme vår hadde kjøpt vår havekoloni i Valla koloniområde i Linköping.

Vi tilbrakte i noen år våre vinterferier i Bruksvallarna i Herjedalen. Her var det et flott skiterreng med mange muligheter til turvariasjoner. Via et gjennomtenkt bussrutesystem kunne vi velge ulike utgangspunkter for start og avslutning av turene. Samtidig ga Ramundberget Stella og vår venninde, Kerstin, mulighet til å dyrke deres interesse av «utførsåkning».

På avstand kan Rondane gi inntrykk av å være et «mykt» fjellområde, men når man kommer inn i fjellheimen møter man et vildt fjellområde med dype botner.

Vår interesse for fjellet ble utvidet til sommervandring i den norske fjellheimen. Vår første vandring fra hytte til hytte i 1980 startet på øvre Dørålseter i Rondane. Her fikk Marianne for første gang smake rømme, noe som falt i god jord. Det er tre setre her, og hvilken av disse som var best var et heftig diskusjonstema når man møtte folk i fjellet. Første dag gikk vi til Rondvassbu, og vi fortsatte neste dag i kraftig regn til Bjørnholia. Der ble vi i to dager og gikk turer i området, bl. a. opp mot toppen av Digerronden på 2114 m.o.h. Vi fortsatte så tilbake til utgangspunktet Dørålseter, hvor vi hadde vår bil parkert.

Året etter reiste vi til Brekkeseter øverst i seterområdet Høvringen, også i Rondane. På veien kjøpte vi inn våre fjellstøvler på Lillehammer, og nå skulle disse gås inn. Det var ganske vondt noen dager, men plutselig lettet det, og det kjentes nesten som å gå på luft.

Den gamle brua over Blåtjørnåi ovenfor Russvann mellom Memrubu og Glitterheim - Utsikt fra Galdhøpiggen - Leirvassbu med Kyrkja i bakgrunnen.

I 1982 var det så dags for en vandring i Jotunheimen. Vi kjørte til Gjendesheim og tok neste dag båten inn Gjende forbi Besseggen til Memrubu. Turen første dag gikk opp til Glitterheim, hvor vi skulle passere en bru over et fossende juv. Når Oddvar og jeg gikk her i 1964 virket den å være ganske gammel. Vi var spent på hvordan den nye brua så ut, men til vår forskrekkelse var det den samme gode, gamle brua! Vel over på den andre siden møtte vi et par med en stor hund. Deres overraskelse var stor når de ble tvunget til å bære hunden over brua.

Fra Glitterheim gikk vi rundt Glittertind til Spiterstulen, og traff på vildren på veien. Nedstigningen ble ganske besværlig i kraftig regn som hadde gjort stien om til leirvelling. Vel nede - våte som katter - gikk vi inn i den nye flotte vestibylen bygd etter brannen i 1978. Eieren selv tok imot, så litt eiendommelig på oss, og tok oss så med oppover i lia. Vi ble vist inn i et eldre hus, og tenkte at alt skulle bli bra bare vi kom under tak. Han så ganske fornøyd ut da han åpnet døren til det rene luksusbode med teppe på gulvet, bad og alt som tenkes kunne!

Neste dag skulle vi bestige Galdhøpiggen, men bare noen hundre meter fra «Keilhaus topp» fikk Marianne nok, da hun noe tidligere hadde møtt en dame som var på vei ned, helt vettskremt. Men vi fikk en fin tur i alle fall.

Vi fortsatte så opp Visdalen, forbi Kyrkja, og ned til Leirvassbu. På bandet her fikk trolig Marianne solstikk, så det gjaldt å få noe på hodet og ta det med ro ned til hotellet. Her traff vi min gamle arbeidskamerat, Odd Birger Nilsen, som vi senere nesten hvert år frem til 1993 skulle være sammen med på Leirvassbu.

Turen ble avsluttet med en lengre strekning fra Leirvassbu ned til Gjendebu. Nesten nede forstuet Marianne foten. Jeg fikk gå ned med min sekk først og skaffe oss rom, før jeg gikk opp igjen og hentet Marianne og hennes sekk. Jeg hadde med meg en kald pilsner til trøst, og den smakte nok godt.

*Vi giftet oss 23. juli 1983 i vielsesrommet på Gyllene Uttern nær Visingsö ved Vättern.
Vår bryllupsreise gikk til Leirvassbu i Jotunheimen. Passende nok gikk en av vår
dagsturer til toppen av Kyrkja - 2032 m.o.h. - sammen med vår gode venn, Odd Birger
Nilsen.*

Vi giftet oss 23.07.1983. Bryllupsreisen gikk tilbake til Jotunheimen og Leirvassbu. Sammen med Birger besteg vi «Kyrkja», noe som vel var ganske passende på en slik reise. Vi fant turen opp ganske «luftig», men med Birgers dyktige ledelse ble det en stor opplevelse. Været var fantastisk og vi kunne se «over 7 blåner» i alle retninger. En klatrer kom opp mens vi var der, og da han stakk hodet over kanten spurte Birger: «Skal det være et glass cognac?» Det var fint han kom, for han tok noen flotte bilder av oss.

I DNT årbok 1874 skrev Emanuel Mohn om Kirken:

... Så tilgjengelig som den er for synet, så aristokratisk og utilgjengelig er den for nærmere omgang. Over Kirkens urer og glatte vegge har ingen dristet sig til at klyve op, ingen menneskelig fod har stået på Kirkens top, og der vil vel heller ingen komme og stå der

*Her deltar vår dansegruppe i 12-timmars dans i Bankekind utenfor Linköping.
«Dansbanan» - provisorisk oppbygd - lå vakkert til i en lysning ved Svinstadsjön.*

Marianne og jeg kom tidlig med i «Folkungagildet» hvor vi danset gammeldans helt frem til midten av 90-tallet. Da begynte problemene med Mariannes hofter å gjøre seg gjeldende, og den første ble operert i desember 1996.

Samtidig som jeg i sin tid gikk i realskolen begynte jeg og andre fra min klasse i danseskolen til «Bårdar Danseskole» i Oslo. Her fikk vi lære oss det grunnleggende i standarddansene. Imidlertid, når jeg skulle «gå for presten» før min konfirmasjon, bestemte min mor at det ikke passet seg å kombinere dette med dans! Det problematiske var at nettopp i denne terminen kom «swing»-dansen til danseskolene. Så når konfirmasjonen var vel overstått, hadde «toget gått».

Ganske ubehjelpelig forsøkte jeg å danse «bugg» med Marianne en kveld vi var på Cupolen i Linköping. Det gikk ikke bedre enn at jeg mistet grepet om henne, og hun fór nesten over et par bord i nærheten! Det ble altså nødvendig å lære denne dansen, og vi begynte begge på en bugg-kurs i Folkungagildets regi. Senere deltok jeg også i en «Jitterbug»-gruppe, noe jeg syntes ga langt mer dansefølelse en bugg-dansene.

Som barn samlet jeg frimerker, lik så mange andre. Det var ikke så lett å få tak i merker, når familiens egne loft ikke inneholdt noen «gullgruve». Det ble til å oppsøke bedrifter for å spørre om lov til å klippe deres konvolutter. Spesielt spennende var «Den norske Amerikalinje» med mange konvolutter fra hele verden.

Marianne kjente Tage Nilson som skrev om frimerker i vår avis «Corren», og via Tage kom jeg med i «Linköpings Filatelistförening». Etter hvert ble min interesse konsentrert omkring de tidligere norske frimerkeutgavene med posthornmotiv, spesielt de som ble utgitt av «Centraltrykkeriet» i perioden 1885-96. En grunn var at jeg ved et besøk i en lokal frimerkeforretning kom over et eldre norsk 10-øres posthornmerke med uregelmessig ramme og en farge som sterkt avvek fra hva jeg hadde sett tidligere. Av en kollega fikk jeg så låne «Håndbok over Norges frimerker» i to bind som ble utgitt av Norsk Filatelistforbund i 1963. Etter kort tid hadde jeg «slitt ut» bøkene og fikk lov til å kjøpe dem.

Oppe t.v.: Sammen med Herbert Hedman og Uno Elofsson. Oppe t.h.: Svend Wiegand Hansen, Frantz C. Moldenhauer jr. og Jon Kvistedal. Nede t.v.: Sammen med Uno Elofsson og Nils Estenstad. Nede t.h.: Fra et møte i Håndbokskomiteen i København under verdensutstillingen «Hafnia 01» i oktober 2001 med Geir Flatheim, Bent Sørensen, Uno Elofsson, Nils Estenstad, Bjørn Erik Rasmussen (bak Nils), Tore Nygaard og Tore Berg. Helt til høyre «Sølvløven»s diplom og medalje.

I forbindelse med en arbeidsreise til Oslo i 1984 fikk jeg delta på et møte i Sandefjord avholdt av en gruppe som diskuterte mulighetene for å gi ut en ny utgave av håndbøkene. Mange var ikke spesielt fornøyd med den tidligere utgaven, som man mente hadde blitt sterkt beskåret og styrt av økonomi og tidsfrister. Den uformelle lederen av gruppen var den kjente filatelisten Frantz C. Moldenhauer jr. som snart ble en meget nær venn. Her traff jeg også for første gang Herbert Hedman fra Luleå og Arne Tørud fra Toten, også gode venner som alle nå har gått bort.

Forbundet bestemte året etter at et antall arbeidsgrupper under Frantz's ledelse skulle ta frem nye håndbøker. Etter at Frantz gikk bort i 1999 overtok Erling Aune som redaktør. Selv kom jeg med i gruppen som for «Centraltrykkeriets produksjon» skulle gi ut tilsammen 10 bøker. Min første arbeidsoppgave ble å ta ansvaret for bind VII. De merker som inngikk i dette bind ble utgitt i terminen 1892/93. Jeg skrev innledningen og kapitlene om 1 øre, plate II og 10 øre, plate VIII.

Det første bindet ble utgitt i 1986 og behandlet «Trykningsforløp og forbruk av papir og kartong», et viktig bakgrunnsmateriale for de øvrige bind i serien. Ansvarlig for boken var Bent Sørensen fra Danmark, og besto stort sett av tabeller over 240 sider. Selv «satt» jeg boken på min PC i «ErgoOrd», en ordbehandler utviklet hos oss på «Ericsson Information Systems», og sammen med Bent leste vi ganske mye korrektur før arbeidet var klart. Trykningen ble foretatt ved direkte å kopiere utskrifter fra «ErgoOrd», noe som sparte mye arbeide sammenlignet med andre bind.

Mitt bind VII ble fremstilt på tradisjonell måte og utgitt i 1992. Etter at boken var klar i manuskript, ble den skrevet om etter en trykkeristandard og etterfølgende «pasting». Så korrekturlesning, ny omskrivning, pasting og korrektur igjen. Dette var en ganske omfattende og tungvint prosedyre.

Senere har mulighetene til forenklinger kommet fort. Jeg fikk ansvaret for bind IIIa som omfattet merker utgitt i 1885/86, hvor jeg selv behandlet 10 øre plate I. Nå kunne jeg se til at vi selv skrev alt materiale i «Microsoft Word» med klisjétegninger, innholdsfortegnelse og sidenummerering. Fra dette Word-dokumentet ble det ved hjelp av «Adobe Acrobat» produsert en PDF-fil som kunne leveres ferdig direkte til trykkeriet. Bindet ble utgitt i 2005.

Under filateliutstillingen NORDIA95 i Malmö ble jeg av «Norsk Filateliforbund» tildelt deres orden «Sølvløven», en utmerkelse jeg satt stor pris på!

Oppe t.v.: «Gyllt silfur» på Island i 1991. Oppe t.h.: I fint selskap på den nordiske frimerkeutstillingen «Nordia 93» i Helsingfors. Fra en artikkel av Karl-Erik Stenberg: «På mitt sätt sett» i Filatelisten nr. 5 1993. Tekst under bildet: «En kvintett v lk nda filatelister. Fr v Jacobus Sundman, Karl-Erik Stenberg, G ran Nykvist, Tore Nygaard och Paul H Jensen». Nede t.v.: Den 10-blokk jeg «fant» i en gammel frimerkebunt. Nede t.h.: Med min samling på utstillingen Oslo 2005.

Tidlig under arbeidet med håndbøkene foreslo Frantz at jeg skulle bygge opp min egen samling slik at den kunne stilles ut på en frimerkeutstilling. Han mente at vi burde vise andre v re egne samlinger når vi skulle være ansvarlige for forbundets håndbøker. Jeg tror nok dette skulle ha blitt ganske vanskelig uten god hjelp av Frantz med å bygge opp samlingen.

Men det er klart, litt flaks skal man også ha. Jeg fulgte Marianne til et møte hun skulle ha i Stockholm, og besøkte da noen frimerkeforretninger. I en av disse ble jeg tilbudt en «bunt» gamle frimerker. Denne besto av 100 20- res merker buntet sammen med sytr d, og som så ut til å ha vært urørt i mange år. Og ganske riktig, på hotellrommet viste det seg at den inneholdt en perfekt 10-blokk (NK54, plate II), den største enhet som er funnet, og en 9-blokk (NK54, plate III), noe skadet, men også en av de største. Senere, på vårt landsted i Valla, forsøkte jeg å pusle sammen flere merker etter deres stempeldato, og når jeg hadde funnet 7 som passet sammen, gikk jeg inn, for ikke å miste noen merker ned i gresset. Det viste seg at det tilsammen var 14 merker (NK54 III) som tilhørte samme enhet. Min rekonstruksjon ble senere kontrollert og attestert av Frantz, som også skrev om mitt funn i forbundets tidsskrift.

Jeg stilte ut min samling første gang på en nasjonal utstilling i Trondheim i 1987. Samlingen besto da av 6 rammer med tilsammen 96 ark med frimerker, portomerker og brevkort fra perioden 1885/86 - 1892/93. Samlingen fikk «Stor sølv». To år senere hadde jeg utvidet samlingen til 8 rammer med tilsammen 128 ark. Samlingen hadde nå navnet

«Centraltrykkeriets produksjon, budsjett-terminene 1885/86 - 1894/95».

På den nordiske utstillingen i Fredrikstad i 1989 fikk samlingen «Stor sølv» og en  respris fra «Stavanger Filatelist-klubb» i form av en litografi med tittelen «Filatelisten».

Neste gang stilte jeg ut ved den nordiske utstillingen i Reykjavik i 1991, hvor samlingen ble belønnet med «Gyllt silfur» eller «Vermeil». Vi ville så gjerne ha reist til Island i forbindelse med utstillingen, men våget ikke. Jeg hadde blitt oppsagt fra mitt arbeide, og visste ikke om jeg skulle få et nytt arbeide, eller om jeg skulle bli arbeidsløs.

Samlingen fikk også «Vermeil» på de nordiske utstillingene NORDIA92 i Kristiansand og NORDIA93 i Helsingfors. P  NORDIA95 i Malm  fikk samlingen «Stor sølv». Siste gang jeg stilte ut min samling var på den nasjonale utstillingen «Oslo 2005» på Lillestrøm. Den fikk nå «Stor vermeil». Her var det spesielt hyggelig å stille ut, da mine barn og barnebarn kom for å se samlingen.

Jeg solgte min samling høsten 2006 på auksjon hos Caspar Moldenhauer som har «Frimerkehuset» i Bergen. Vi kjente hverandre godt fra f r, og hos Caspar fikk samlingen en flott presentasjon og behandling.

Bilder fra kolonien i 1995. Leif har begynt arbeidet med å rive den gamle boden som var alt for liten. Han satt så opp den nye, som vi har hatt mye glede av. Taket ble lagt en kveld i kraftig regnvær, så vi vekslet mellom utarbeid og mat med «godt drikke» innendørs! Dette var flere år før man bygde den nye veien på utsiden av vår koloni.

Våren 1993 kjøpte vi vår havekoloni i Valla koloniområde. Vi hadde fortsatt vårt landsted i Valla by i Rimforsa, og det kjentes som om vi alltid var på feil sted! Den sommeren fikk vi rydde ut på landstedet etter mange år, slik at vi - når sommeren var slutt - kunne si opp leieavtalen og konsentrere oss om vår nye havekoloni i Linköping.

I mai samme år sluttet jeg å røke, jeg hadde da vært storryker i 25 år. Det var nok en befrielse for både Marianne og meg at jeg lyktes med dette!

Vi hadde besøk av Merete, Geir og Camilla den sommeren. Sammen gikk vi gjennom koloniområdet, og når vi kom frem til vår koloni gikk jeg inn på tomten og tittet gjennom vinduene. Merete ble aldeles forskrekket og forsvant bortover veien. Jeg tror aldri hun har tilgitt meg denne spøken, for noen år senere forsøkte hun det samme når de hadde kjøpt ny bil!

I 1996 var vi på besøk hos Meretes svigerforeldre i deres hytte ved Lysern. Det regnet kraftig en dag mens vi var der, og for å ha noe å gjøre, reiste jeg til biblioteket i Askim. Her kom jeg over en bokserie i tre bind som het «Bygdebok for Askim - Gårdshistorie». Jeg lånte bøkene, og fant her en hel del materiale om min egen slekt. Slekten forgreinte seg snart over til Eidsberg, hvor motsvarende gårdshistorie var tilgjengelig. Nå var jeg «solgt», og slektsforskning ble en viktig aktivitet for meg.

Jeg visste at mormor kom fra Tromsø, og en tidlig internett-liste inneholdt folketellingen fra 1900. Så her kunne jeg begynne å «nøste» på egen hånd.

Farmor ble en noe større nøtt å knekke. Takket være onkel Helge i København fikk jeg tak i de første trådene, men det er ikke enkelt å lete når København alene hadde omkring 60 menigheter! Jeg valgte i første omgang å engasjere en profesjonell slektsforsker i København, som på kort tid fant frem til utrolig mye om min slekt. Jeg tør ikke tenke på hva motsvarende hotellopphold skulle ha kostet meg om jeg hadde reist ned selv. Det er jo først i de senere år det har blitt mulig å arbeide med kirkebøker og andre kilder via internett. I nyere tid har jeg hatt et fruktbart med fjerne danske slektninger, dels bosatt i U.S.A., dels i Danmark.

Den store «hodepinen» var min morfar. Mor var født utenfor ekteskap, og hun ville ikke fortelle meg noe om hvem som var hennes far. Jeg visste at mor var født i Bergen, når hun var født og hva hennes mor het. Resolutt skrev jeg til Statsarkivet i Bergen og lurte på om de kunne hjelpe meg. Og om de kunne! Etter noen tid fikk jeg hjem en brun konvolutt, av den typen man helst ikke åpner. I denne lå utdrag av et dåpsregister for kvinneklinikken i Bergen fra 1910. Av dette fremgikk det at hennes far var «Ugift Styrmand Julis Aas, S/S Kong Erik, Trondhjem», født i 1878. Og Merete som alltid hadde trodd at han var fra Portugal eller lignende. Hjelp med å komme videre fikk jeg av en profesjonell slektsforsker i Trondheim.

Etter hvert har jeg blitt mer selvstendig, men gårdshistorie-bøker og profesjonell assistanse i starten har vært til stor hjelp. Jeg forsøker imidlertid kritisk å granske mine kilder, og å gi referanser til hvor jeg har funnet opplysninger av interesse.

På senere tid har det også blitt mulig å hente frem opplysninger fra Riksarkivene på Internett i stadig større utstrekning. Dette har erstattet tidligere behov av å bestille mikrofilm og 32mm film. En utrolig utvikling over de siste 10 år! Besøk i Riksarkivet er imidlertid fortsatt nødvendige, da mye materiale ikke er digitalisert.

Jeg tok tidlig - så vidt jeg husker i begynnelsen av 1997 - frem mine egne nettsider, slik at jeg kunne distribuere det jeg hadde funnet om min slekt på Internett. Dette har vist seg å gi god og nyttig kontakt med andre slektsforskere. De første versjonene fikk jeg lagre på en server på min arbeidsplass, men fra juni 1998 måtte jeg skaffe et «hjem» til mine sider et annet sted. Etter en noe flakkende tilværelse, hvor adressen til mine slektsider måtte endres hver gang jeg byttet leverandør, har jeg nå min egen domene,

www.tore-nygaard.com,

så nå behøver jeg ikke bytte adressen til mine sider, selv om jeg i fremtiden skulle ville bytte leverandør.

Etter 10.06.1998 har jeg hatt 102.221 besøk på mine slektsider (01.09.2018)!

4 generasjoner: Merete, Casper, Ole Morten og Tore - Camilla - Marius - Fredrik og Andreas. - Leon og Marcus

Etter hvert har jeg fått 5 barnebarn.

- Det er Meretes Ole Morten, født i 1981, og Camilla, født i 1987,
- Kristins Marius, født i 1991, og
- Svein-Haralds Fredrik, født i 2002, og Andreas, født i 2005, og foreløpig tre oldebarn,
- Ole Mortens Casper, født i 2002, og
- Camillas Leon, født i 2011 og Marcus, født 2015.

1994 Lofoten - 1998 Venezia - 1998 Mosel og Rhinen -> Rüdeseim.

I 1994 skulle vi besøke Svein-Harald som da studerte i Bodø. Vi reiste med de ganske nye X2000-togene til Stockholm, videre med fly til Kiruna, og med Malmbanen ned til Narvik. Herfra med en hurtiggående rutebåt ut til Svolvær i Lofoten, hvor vi gikk ombord i sørgående hurtigrute. Vi kom frem til Bodø i midnattssol. Hjem gikk reisen med buss tilbake til Narvik, ny buss langs den «Blå veien» til Kiruna og derfra samme vei hjem som vi kom.

Etter at Marianne ble hofteoperert i desember 1996, var det ikke lenger aktuelt med fjellturer. Vi fulgte istedet med på et antall charter-reiser, og etter hvert på reiser vi komponerte på egen hånd.

I juni 1998 reiste vi med fly til Venezia. Hun som tok imot oss på flyplassen ble henrykt da Marianne førte samtalen over på italiensk. Vi ble transportert med båt fra flyplassen gjennom lagunen og inn i kanalsystemet til vårt hotel som lå sentralt nær jernbanestasjonen. Vi hadde fem fine dager der, det betydde mye å bo innen i byen.

På høsten reiste vi med Vikingbuss til Moseldalen og Rhinen hvor vi bodde et par dager i Rüdesheim. Her besøkte vi også gode venner i Wiesbaden.

1999 Campania -> Paestum - 2000 Madeira -> Curral das Freiras - 2000 Malta -> Valletta.

I 1999 fløy vi til Napoli og videre med buss til Sorrento. Vi kom frem sent etter en forsinket flygning, så vi var ganske slitne. I mørket så hotellrommet ut til å ha vinduet over en garasje og med et bygningsstillas utenfor, så det så ikke spesielt trivelig ut. Forbauselsen var stor når det viste seg at «garasjen» var vår meget store balkong, stillasene holdt nett som beskyttet appelsin- og sitrontreplanteringer, og på plassen nedenfor var det sitrontrær og en liten have. Et svømmebasseng med servering hørte til hotellet. Utfluktmålene var ofte lett tilgjengelige. Vi reiste med tog til Pompei, Herculaneum, Vesuv og Vulcano Solfatara, med buss langs Amalfikysten til Positano og Amalfi og med båt til Capri. Med en mindre turistbuss fikk vi en fantastisk tur via Salerno til Paestum med sine tre store greske templer, 2600 år gamle.

I år 2000 besøkte vi Madeira i mars og Malta på høsten.

På Madeira hadde vi par «Levada»-vandringer, en av disse gjennom en bananplantasje. Med «egen» taxi besøkte vi «Curral das Freiras» hvor nonner i tidlig tid hadde søkt beskyttelse mot sjørøvere som herjet kysten. Vi reiste også med buss over til nord-siden av øya.

Malta var meget interessant, spesielt når man tenker på hvordan øya ble bombet under den annen verdenskrig. Landskapet så til stor del ut som det vi kan se på bilder fra Palestina. Vi var i Valletta, og reiste med båt inn i «Grand Harbour» hvor de mest voldsomme krigshandlingene fant sted. På Gozo så vi ruiner etter templer som var 6.500 år gamle, de eldste man kjenner til. Den idylliske fiskebyen «Marsaxlokk» kunne minne om en nord-afrikansk by.

2001 Egypt -> Karnak ved Luxor, Abu Simbel og Deir al-Bahri - 2001 Bruno, Marianne og Torbjörn på Casa Suecia.

Vi reiste til Egypt i mars 2001. Det er nok den mest spennende reise vi har foretatt. Arrangør var Tema-reiser og fly-reisen til Hurghada var et samarbeidet med Fritidsresor, noe som sikkert påvirket reisens pris positivt. Fra Hurghada reiste vi med buss til Luxor, hvor vi ble innlosjert på en av Nilen-båtene. Etter et besøk i Karnak neste morgen, reiste vi på Nilen opp til Aswan, med stopp ved templene Edfu og Kom Ombo. Fra Aswan hadde vi en 4 timers bussreise til Abu Simbel ved Aswan-demningen langt ut i ørkenen og nær grensen til Sudan. Vi reiste også ut på Nilen i en tradisjonell Fellucka. Etter buss tilbake til Luxor, besøkte vi Kongenes dal, dronning Hatshepsuts «Deir al-Bahri» og Luxor-templet. Så reiste vi samme vei hjem som vi kom.

Sammen med Bruno og Siv ble vi invitert til å besøke Mariannes halvbror, Torbjörn, som har et leilighetshotell i Torremolinos. Så i oktober reiste vi ned og bodde på Casa Suecia i 10 dager. Her traff vi også Torbjörns hustru, Jane, som dessverre døde av kreft i 2006. Vi hadde en fin tid og besøkte bl. a. Málaga, Alhambra ved Granada og Gibraltar. Vi har senere fortsatt med våre reiser ned til Torremolinos under vårvinteren, ofte slik at disse har sammenfalt med påskefestlighetene.

Øvre rad (2002): Utsikt fra hytta - «Bufarhelga» - Utsikt mot Jotunheimen - Lunch i +20 grader 900 m.o.h 10. september. Nedre rad (2003): Borgund stavkirke (Lærdal i Sogn) - Reinsdyr siktes i Jotunheimen - Rømmegrøt på «Sekskanten» - På altanen hos Merete og Geir.

I 2002 og 2003 fikk vi låne en hytte som Merete og Geir leide i Vaset i Valdres. Her hadde vi fine rundturer med bil inn i fjellet som hadde flere seterområder. I 2003 reiste vi sammen med Ingegerd og Lennart også opp Hemsedal og ned mot Sogn. Målet var den vakre og gamle Borgund stavkirke. Været var regntungt, og besøket gjorde et trolsk inntrykk på alle.

Reiser i 2003: Andalucía -> Córdoba -> La Mezquita - «Eurogames 2003»: Stella danser i København - Verona ->Aida på den romerske arenaen.

Vi foretok flere reiser i 2003.

I mars reiste vi tilbake til Casa Suecia og besøkte bl. a. Córdoba med «La Mezquita» og Ronda. Morene bygde denne store moskéen over en periode på 600 år. Den var sentrum i kalifatet, og den tredje viktigste moskéen i den arabiske verden. Da katolikken tok kontroll over Andalucía på 1400-tallet rev de ikke moskéen, men bygde i stedet en stor katedral i midten!

Vi besøkte København i mai/juni i forbindelse med at Stella skulle delta i en dansekonkurranse der. Vi bodde på «Hotel Marina» i Vedbæk ved Strandvejen mellom København og Helsingør. Det var utrolig enkelt å ta seg omkring uten bil. Transportnettet er vel utbygd med oversiktlige rutetabeller og karter. Vi besøkte tante Kirsten og onkel Helge på deres herlige landsted nær Køgebuk, og min tremenning Rita i Skibby, helt i nord-vest på Sjælland. Vi spiste også middag med Svein-Harald på «Bakken» ved Klampenborg utenfor København.

I august reiste vi til Garda med buss. Hovedmålet med reisen var oppføringen av «Aida» i den romerske arenaen i Verona. Det var meget varmt under oppholdet, 40 grader da vi besøkte en vingård i Trentini. Vi reiste også med båt på Gardasjøen til den vakre byen Sirmione og med buss opp i Doiemittene.

2004 Budapest -> Mot parlamentet og Margaretaøya - 2005 Toscana -> Pisa - 2008 Skottland -> Edinburgh Military Tattoo.

I 2004 fikk vi låne en leilighet i Budapest av en god venn på «gympan». Vi bodde på Pest-siden av Donau i en eldre bydel, og fikk nok derfor et bedre inntrykk av byen enn mange turister som ofte bodde nær Donau

eller på Buda-siden. Vi var på én opera-forstilling og på flere konserter i «Liszt Ferenc Academy of Music» som lå nær «vår» leiligheten i «Vörösmarty utca». Uten å vite noe på forhånd, besøkte vi Városliget (Stadsparken) samtidig som det var store festligheter der. I parken ligger også det berømte Széchenyi-badet, et terminalbad med badetemperaturer mellom 28 og 36 grader. Badet ble bygd over varme kilder som ble oppdaget i 1876 på 970 meters dyp. Her så vi de berømte baderne som satt i vannet og spilte sjakk. På Budasiden besøkte vi bl. a. et apotekmuseum hvor Marianne fikk en spennende samtale med kuratoren. Vi var også på Margareta-øya og reiste med båt opp Donau til Visegrád nær grensen til Slovakiaen.

Året etter reiste vi med buss til Toscana. Det ble en lang reise via Brennerpasset og Verona ned til «Chianciano Terme» hvor vi skulle bo under oppholdet. Herfra besøkte vi San Gimignano, Siena, Pienza, Montepulciano og Firenze, og på hjemveien det berømte «Campo dei Miracolí» utenfor Pisa. Spesielt Firenze var preget av et enormt antall turister, så vi fant at besøkene i de mindre byene ga best utbytte.

I august 2008 reiste vi igjen - denne gang med vår pensjonistforening og Vikingbuss - til Skottland. Reisen gikk først til Amsterdam og så - etter flere timers utsettelse p.g.a. vind i havnen - med «Stena Line» til Newcastle. Vi fortsatte inn i Skottland til Edinburgh hvor vi overvar den berømte «Edinburgh Military Tattoo». Jeg er nok partisk, men synes at innslaget med «Kongens Garde» tok prisen! Reisen var en rundtur i Skottland og fortsatte via Inverness, Oban, Dumfries og Glasgow. Vel tilbake i England, fikk vi se «Hadrians mur» som romerne bygde tvers over England i et forsvar mot stammene i nord.

I de følgende årene gikk reisene som regel til Torremolinos og Casa Suecia, oftest i mars måned.

1. rad: Fra Fløyfjellet ovenfor Bergen - Ålesund - Trollfjorden i Lofoten - Marianne døpes av Kong Neptun. 2. rad: Tromsøybrua. Her hadde min mormors foreldre hus med sjøbod i Verftsgaten 1 - Kraknes hvor mormor ble født - Rakfjord hvor min mormors farforeldre bodde - Ishavskatedralen i Tromsø. 3. rad: «Havsula» som tok oss med på fuglesafari - Fuglefjell med havsuler - Nordkapp - «MS Nordkapp» i Lyngenfjorden. 4. rad: Polarsirkelen - De 7 søstre på Helgelandkysten - Utsnitt fra Nidarosdomens vestfront - Marianne i vår lugar.

I mai 2014 reiste vi med Hurtigrutens «MS Nordkapp» tur-retur Bergen-Kirkenes, en stor opplevelse! Vi var meget heldig med været som jo kan skifte mye på en så lang reise, og hadde meget trivelig selskap ved middagsbordet.

Hytta i Solberglia - Interiør - På altanen - Utflukt.

I september samme år besøkte vi hytta til Siri og Svein-Harald i Solberglia i Trysil som hadde en fantastisk utsikt mot Trysilfjellene.

1. rad: Lystslottet Zwinger, Semper Opera og Frauenkirche i Dresden. 2. rad til venstre: Prosesjon av saksiske hertuger (Mosaikk i Meissen porselin på veggen til Dresdner slott). Til høyre 2 bilder fra kanefart i Spreewald.

I september 2015 reise vi så til Dresden og Spreewald i det tidligere Øst-Tyskland. Det var utrolig hvordan sentrum av Dresden hadde blitt gjenoppbygd slik byen så ut før den ble totalbombet under krigens siste dager. Spreewald syd for Berlin var som et lite Venedig i miniatyr i skogen. Vel framme i Malmö kunne vi tydelig merke den kraftig økende flyktningstrømmen sydfra.

Marianne ovenfor Hammerfest - «MS Nordkapp» i Trollfjorden - Havørn i Lofoten - Torghatten ved Brønnøysund.

I september 2016 reiste vi igjen med «MS Nordkapp», denne gang fra Kirkenes til Bergen. De hadde dessverre bygd om skipet, så lugar og restaurant var ikke så hyggelige som på den forrige reisen. Men været var fint og reisen igjen en stor opplevelse.

Cefalù sett fra hotellet - Matlagningskurs - Ved en av vulkanåpningene på Etna - Vår favorittrestaurant i Cefalù.

I oktober 2017 reiste vi til Cefalù på Sicilia, en herlig gammel by. Vi reiste rundt på øya som er meget kupert, deltok i matlagningskurs på landet og var et stykke opp på Etna hvor kratrene er spredd ut i landskapet.

Etter at jeg hadde solgt min frimerkesamling, kunne jeg få min drøm oppfylt. Denne fullriggeren er en såkalt «sjømannsmodell», med stor sikkerhet laget av en sjømann som hadde gode kunnskaper om de gamle seilskutene. Modellen er fra 1890-årene og antagelig bygd «på de sju hav».

Når jeg skulle feire min 70-årsdag tok jeg med hele familien til «Rondeslottet Høyfjellshotell» som ligger opp fra Otta i Gudbrandsdalen.

Fredag 21.12 kom Siri, Svein-Harald, Fredrik og Andreas opp fra Oslo mens Stella, Biggan, Måns, Marianne og jeg reiste fra Linköping. Vi skulle ha fløyet fra Arlanda til Gardermoen, men vårt fly ble innstilt. Så det ble til å leie bil, Stella og Biggan kjørte de 70 milene, og jeg var kartleser. Vi kom frem nærmere midnatt, så det ble en strabasiøs start på feiringen.

På min fødselsdag - dagen etter - kom resten av familien opp fra Oslo. Det var Merete, Geir, Ole-Morten, Casper, Camilla, Anders, Kristin, Rune og Marius.

De fleste av oss ble igjen til 2. eller 3. juledag slik at vi også kunne feire jul sammen. På julaften fikk også Silje fri fra arbeidet, så vi var ialt 14 voksne og 4 barn. Vi fikk god mat og godt drikke og jeg tror at alle «koste» seg.